

Samo ovaj put

Marija

Sretala sam dobro situirane i loše situirane narkomane. Oni prvi koriste *finiju* drogu i služi im često za isticanje u društvo. Ovi drugi beže od nepodnošljive stvarnosti i nedostataka rešenja u životu.

Kada sam pitala jednog za osećaj posle prvog *dima* (kojim najčešće počinje *karijera*) pričao mi je: bolje čuješ, sve izgleda svetlije, jačih boja, telo kao da gubi težinu, predmetu su drugačije, nova je veza sa realnošću... (pazite, nastavak ovakve priče su obično izbodene vene na rukama).

Drugi mi je pričao kako je rano propušio. Kaže: „Cigarete su mi bile slabe i dosadne, hteo sam nešto jače. Mislio sam: nije to ništa i nisam ja naivan – samo ovaj put.“ Poslednje reči su u mom sagovoriku izazvale ogorčenje i bes. Onda je vikao na mene: „Nemoj nikada da kažeš, nemoj nikada ni da pomisliš – samo ovaj put! Želeo sam da probam“ – priča mi dalje – „nešto lepo, jer život je previše monoton i siv. Sad mi je život, brate, bedak. Kad uzmem *ovo*, letim ali jedno što nije kul je to što brzo padnem.“

U novom primeru: on i ona, nisu imali para za *porciju*. Iskoristili su on što se našlo u kući – sirup protiv kašlja - ubrzo se pojavio neki novi strah – priča on. Svetlucalo mi je pred očima, nisam mogao da povežem misli; telo kao da nije bilo moje. Nadao sam se prijatnom sanjarenju. Hteo sam jaku seksualnu želju i fantaziju. Umesto toga, nisam osećao levu stranu tela – ni ruku ni nogu.“

Preko ova tri primera, htela sam da nas sve opomenem da su oni koji hoće da drogama dobiju zadovoljstva i slast života, gubitnici u svemu. Oni što nisu hteli ničeg da se odriču samog se života odriču. Oni što nisu imali hrabrosti da se bore sa običnim izazovima sada kao narkomani, se bore sa užasima i *aždajama*.

Mi koji smo još uvek van droge, treba da prihvatimo život u svoj njegovoj raznolikosti. Kad nam treba pomoć, obratimo se bliskim i dragim ljudima i pokažemo mnogo, mnogo strpljenja.